

Roma întemeiază vedenia - Numărul unsprezece

Înțelegerea aplicării triple a profeției: 11 septembrie 2001 și procesul final de punere la probă pentru adventismul laodicean

Jeff Pippenger
2024-08-30

Așa cum 11 august 1840 a confirmat regulile adoptate de Miller, după 11 septembrie 2001 s-a văzut, de către cei dispuși să vadă, că principiile profetice adoptate de Future for America erau adevărata metodologie biblică a ploii târzii, așa cum este expusă în capitolul douăzeci și opt din Isaia. Aplicarea linie de reformă peste linie de reformă, așa cum este prezentată în istoria sacră, a stabilit că 11 septembrie 2001 a fost o repetare a lui 11 august 1840.

उन्होंने देखा कि प्रकाशतिवाक्य दस का पराक्रमी स्वर्गदूत जब 1840 में उतरा, तो उसने 2001 में अपने अवतरण का प्रतरूप प्रस्तुत किया। दोनों स्वर्गदूत उस समय उतरे जब इस्लाम से संबंधित एक भवष्यद्वाणी पूरी हुई। तब यह आंदोलन बढ़ने लगा, क्योंकि पुरुषों और स्त्रियों ने उस कार्यवधिकी प्रभावशीलता के प्रति प्रतिसाद दिया। 1989 में, अंत के समय, लौदीकियाई सेवेथ-डे एडवेंटज्म के नेतृत्व को एक ओर कर दिया गया, और अब वह कलीसिया अपनी अंतमि परीक्षा की प्रक्रिया में प्रवेश कर गई, जबकि प्रभु तीसरे स्वर्गदूत के आंदोलन को अपने अंतमि-दनों के प्रवक्ताओं के रूप में चुनना आरम्भ कर रहे थे।

O regulă de seamă dintre regulile date pentru zilele din urmă a fost aplicarea întreită a profeției. În mod deosebit, la acel timp, aplicarea întreită a celor trei vai a susținut atât de limpede evenimentul din 11 septembrie 2001. Când acel adevăr a fost cercetat cu onestitate, cei care atunci erau conduși spre „căile cele vechi” ale lui Ieremia, prin inimi care căutau adevărul, împlinirea profetică, împreună cu validitatea regulilor de interpretare profetică adoptate de mișcarea îngerului al treilea.

S-a văzut că înțelegerea corectă a pionierilor cu privire la istoria primei vai din Apocalipsa, capitolul nouă, reprezenta islamul. Profetul mincinos Mahomed a fost văzut ca fiind împăratul acelei istorii. În acea istorie, islamul avea să atace Imperiul Roman, iar modul lor de purtare a războiului a fost identificat în mod specific ca fiind lovirea pe neașteptate și fără avertisment. În această privință, s-a înțeles că însuși modul de purtare a războiului al islamului a furnizat rădăcinile etimologice ale cuvântului „asasin”. În acea istorie, islamul avea să vatăme oștirile Romei, iar perioada s-a încheiat sub linia unei profeții de timp de o sută cincizeci de ani. Când acea profeție de timp s-a încheiat la 27 iulie 1449, au început profeția de timp și istoria celei de-a doua vai.

A început o altă profeție de timp, de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care s-a încheiat la 11 august 1840. În acea istorie, conducătorul care reprezenta lucrarea profetică a islamului a fost Ottman, care fusese prefigurat de Mahomed în istoria celui dintâi vai. Capitolul nouă spune că, în istoria celui de-al doilea vai, islamul avea să ucidă oștirile Romei. Ei urmau încă să exercite modul de război, atacând pe neașteptate și fără avertisment, dar în acea istorie praful de pușcă a fost pentru prima dată inventat și folosit, astfel că al doilea vai reprezenta un mod de război înfățișat prin atacul neașteptat al asasinului, plus că includea și explozibili.

La 11 septembrie 2001, a treia vai a islamului a lovit deodată, cu explozibili, oștirile spirituale ale Romei. Acel eveniment a marcat începutul mai multor linii de adevăr profetic, însă era în mod limpede întemeiat pe cele două mărturii anterioare ale primei și celei de-a doua vai. Evenimentul a demonstrat limpede că, întocmai cum împuternicirea istoriei Millerite de la 11 august 1840, când s-a împlinit profeția islamului a celei de-a doua vai și a coborât îngerul din Apocalipsa zece, tot astfel, când a sosit profeția islamului a celei de-a treia vai, aceasta a marcat coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece la acea dată.

„Acum circulă oare cuvântul că eu am declarat că New York-ul urmează să fie măturat de un val uriaș? Aceasta nu am spus-o niciodată. Am spus, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: «Ce scene îngrozitoare vor avea loc atunci când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1–3.» Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este o avertizare cu privire la ceea ce vine asupra pământului. Dar nu am primit nicio lumină deosebită cu privire la ceea ce va veni asupra New York-ului, decât că știu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi doborâte prin răsucirea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că nimicirea este în lume. Un singur cuvânt de la Domnul, o singură atingere a puterii Sale mărețe, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina.”
Review and Herald, 5 iulie 1906.

Mișcarea Future for America a fost atunci văzută, de către cei dispuși să vadă, ca fiind paralela mișcării millerite. Islamul celei de-a treia nenorociri a devenit, din acel moment înainte, un element primordial al soliei. Inspirația a învățat în mod limpede că, atunci când Îngerul din Apocalipsa a coborât, ploaia târzie avea să sosească.

„Ploaia târzie urmează să cadă peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să coboare din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Pe măsură ce Leul din seminția lui Iuda a început să deschidă înțelegerea mai largă a ploii târzii, El Și-a condus poporul la cartea lui Ioel, care este un punct principal de referință pentru ploaia târzie. În acel moment, unii dintre acei bărbați care se alăturaseră mișcării după 11 septembrie 2001 au hotărât că insectele din Ioel, care nimicesc vița lui Dumnezeu, pregătind trezirea Strigătului de la Miezul Noptii, reprezentau islamul. Ei nu puteau sau nu voiau să vadă că insectele reprezentau Roma.

Lumina puternică adusă prin recunoașterea aplicării întregite a profeției cu privire la cele trei vaiuri a adăugat o susținere logică nesfârșită pretenției lor că insectele reprezentau islamul. Așa cum se întâmplă întotdeauna, odată ce este acceptată o interpretare personală, are loc o răstălmăcire a Scripturilor în încercarea de a susține premisa falsă. În lucrarea lor de a-și susține punctul de vedere, au demonstrat că nu înțelegeau principiul tipului și al antitipului.

În studiile teologice și biblice, termenii „tip” și „antitip” sunt folosiți pentru a descrie o relație dintre două elemente, în care unul îl prefigurează sau îl preumbreste pe celălalt. Acest concept se încadrează adesea în categoriile mai largi de „umbră” și „substanță”.

Un tip este un eveniment, o persoană sau o instituție din Vechiul Testament care prefigurează sau anticipează profetic un eveniment, o persoană sau o instituție corespunzătoare din Noul Testament. El slujește ca precursor simbolic. Antitipul este împlinirea sau actualizarea tipului. El este realitatea care a fost prefigurată de tip. Conceptul de „umbră” și „substanță” este paralel cu relația dintre tip și antitip. „Umbra” reprezintă (tipul), în timp ce „substanța” reprezintă (antitipul).

Nimeni, deci, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o sărbătoare, la luna nouă ori la zilele de sabat, care sunt o umbră a lucrurilor viitoare; dar trupul este al lui Hristos. Coloseni 2:16, 17.

Căci legea, având umbra bunurilor viitoare, iar nu însăși înfățișarea lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe aduse neîncetat, an de an, să-i facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Evrei 10:1.

În controversa de după 11 septembrie 2001 privitoare la Ioel și la identificarea corectă a Romei papale ca fiind simbolizată prin patru insecte, conturând astfel distrugerea progresivă a adventismului laodicean, cei care susțineau că insectele erau Islamul nu numai că au pus un accent nesfârșit asupra întregii aplicări a celor trei vaiuri, ci au indicat și spre tipuri care arătau către antitipul Romei și au pretins că acele tipuri îl identificau, în realitate, pe Islam. Procedând astfel, ei au dat dovadă fie că nu au înțeles cu adevărat principiul tipului și al antitipului, fie că au crezut că denaturarea tipurilor era un mijloc vrednic pentru a justifica scopul.

În controversa actuală privitoare la Roma, există din nou dovada că aceia care susțin ideea greșită potrivit căreia „tâlharii” din Daniel capitolul unsprezece, versetul paisprezece, reprezintă Statele Unite nu înțeleg corect nici aplicarea triplă a profeției, nici principiul tipului și al antitipului.

Cei care susțin opinia că „tâlharii” sunt Statele Unite, atunci când caută să-și susțină poziția, folosesc o aplicare, în cadrul unei triple aplicări a celor trei Rome, pentru a pretinde că dovedesc faptul că Roma modernă, a treia manifestare a Romei, este Statele Unite. Încetători că ei nu poartă în mod intenționat măturie mincinoasă, ci că doar manifestă o ignoranță oarbă față de regulile unei triple aplicări a profeției, ei folosesc o caracteristică profetică a primelor două Rome și susțin că o caracteristică a istoriei Romei identifică Roma modernă.

Roma păgână este prima dintre cele trei împliniri profetice ale Romei. În capitolul opt din Daniel, Roma păgână este cornul mic de gen masculin. În capitolul doi, Roma păgână este puterea statală. În Daniel șapte, Roma păgână se împarte într-o împărăție înzecită.

ការបង្ហាញខ្លួនលើកទីពីរនៃក្រុមរ៉ូមគឺជារ៉ូមសម័តចេហ្វាប
ដលៃនទៅក្នុងដំណាក់កាលទីបួនគឺជាស្ថានភាពដ៏តូចភាវេសុរិ
ហើយនទៅក្នុងដំណាក់កាលទីពីរគឺជាអំណាចសាសនា
ហើយនទៅក្នុងដំណាក់កាលទីបួនគឺជាស្ថានភាពដ៏ល្អនិយាយពាក្យបុរាណវិទ្យា
ហើយដកស្រង់ប្រយោជន៍រ៉ូមអសាសនាជាអំណាចតម្លៃយ
ប៉ុន្តែរ៉ូមសម័តចេហ្វាបជាអំណាចទុរភាគី ដលៃតំណាងឲ្យពុទ្ធិសាសនាសម័តចេហ្វាបកំពុងគ្រប់គ្រង
ដលៃអំណាចរដ្ឋបាលនៃសម័តចេហ្វាបនយោបាយមុនៗរបស់រ៉ូមអសាសនា។ នៅឆ្នាំ 1798
អំណាចសម័តចេហ្វាបបានទទួលរូបស្ថាប័នរបស់ខ្លួន

ប៉ុន្តែ គំរោងមិនមានលក្ខណៈជាព្រះវិហារនោះទេ
វាគ្រាន់តែឈប់ជាសត្វនៃនាយព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ
ពីព្រោះអំណាចសីលធម៌វាមានគ្រប់គ្រងពីមុនគ្រប់គ្រងដោយសេចក្តីញា។

Roma a doua este Roma papală și a funcționat ca putere (fiară) a profeției biblice numai atunci când a avut capacitatea de a controla puterea statului pentru a-și îndeplini planurile sale hulitoare. Prima Romă a fost o putere singulară, a doua Romă a fost o putere dublă, iar a treia Romă este o putere triplă. Cele trei manifestări ale Romei sunt guvernate de aceleași principii ca fiecare aplicare triplă a profeției. Din punct de vedere profetic există trei vaiuri, trei Babilonuri, trei Rome și trei Ilie. În termenii tipului și antitipului, primele două manifestări ale oricăreia dintre aplicările triple sunt tipuri care oferă umbra celei de-a treia împliniri, care este antitipul și substanța aplicării triple a profeției.

Cu Roma, caracteristicile primelor două Rome arată că atât Roma păgână, cât și Roma papală au dat conducătorului lor titlul de Pontifex Maximus. Prin urmare, titlul conducătorului Romei moderne ar fi Pontifex Maximus, un titlu care nu a fost atribuit niciodată vreunui președinte al Statelor Unite. Primele două Rome aveau să învingă trei obstacole geografice pentru a stabili autoritatea pe tronul perioadei lor specifice din istorie. Nu există nicio dovadă că Statele Unite au învins trei obstacole geografice în perioada premergătoare anului 1798.

Primele două Rome au avut o perioadă de timp precis identificată în care aveau să domnească în mod suprem. În versetul douăzeci și patru din Daniel unsprezece, Roma păgână este identificată ca domnind pentru o „vreme”, sau trei sute șazeci de ani, ceea ce a și făcut de la Bătălia de la Actium, în anul 31 î.Hr., până în anul 330 d.Hr. În mod repetat, Roma papală este identificată ca domnind timp de o mie două sute șazeci de ani după ce cele trei coarne au fost înlăturate, din 538 până în 1798. În capitolul douăzeci și trei din Isaia, Statele Unite sunt identificate ca domnind timp de șaptezeci de ani simbolici, ca zilele unui singur împărat, însă ele nu au înlăturat niciodată trei obstacole geografice înainte de a domni timp de șaptezeci de ani simbolici.

Roma ya kisasa inaonyeshwa kuwa inashinda vizuizi vitatu vya kijiografia vya mfalme wa kusini, nchi ya utukufu, na Misri katika Danieli sura ya kumi na moja, aya ya arobaini hadi arobaini na mbili; na vizuizi hivyo vitatu vinaposhindwa na kutiishwa chini ya Roma, ndipo huunda muungano wa pande tatu wa joka, mnyama, na nabii wa uongo. Yohana pia anatumulisha kwamba jeraha la mauti la mnyama wa upapa linapona, na kwamba ndipo hutawala kwa muda wa miezi arobaini na miwili ya kiishara.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; și rana lui de moarte a fost vindecată; și tot pământul se mira după fiară. Și s-au închinat balaurului, care dăduse putere fiarei; și s-au închinat fiarei, zicând: Cine este ca fiara? cine poate să facă război cu ea? Și i s-a dat o gură care rostea lucruri mari și blasfemii; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Apocalipsa 13:3–5.

Fiara care domnește timp de patruzeci și două de luni simbolice, după ce rana ei de moarte este vindecată, este puterea romană.

Proroctwo z 13. rozdziału Apokalipsy oznajmia, że moc przedstawiona przez bestię o rogach podobnych do baranich sprawi, iż „ziemia i ci, którzy ją zamieszkują”, oddadzą cześć papieżowi — symbolizowanemu tam przez bestię „podobną do lamparta”. ... Zarówno w Starym, jak i w Nowym Świecie papieżstwo otrzyma hołd w czci oddawanej instytucji niedzieli, która opiera się wyłącznie na autorytecie Kościoła rzymskiego”. Wielki bój, 578.

Păgână, cea dintâi Romă, a domnit în mod suveran timp de trei sute șaizeci de ani, în împlinirea capitolului unsprezece, versetul douăzeci și patru, din Daniel, și a făcut aceasta după ce a înlăturat trei piedici geografice, în împlinirea capitolului opt, versetul nouă, din Daniel.

Roma papală, a doua Romă, a domnit în mod suprem timp de o mie două sute șaizeci de ani, în împlinirea mai multor pasaje din Scriptură, și a făcut aceasta după ce a înlăturat trei obstacole geografice, în împlinirea capitolului șapte din Daniel, versetele opt și douăzeci.

Roma modernă îl învinge pe împăratul de la miazăzi în versetul patruzeci din Daniel unsprezece, iar apoi, în versetul patruzeci și unu, biruiește țara cea slăvită, iar în versetul patruzeci și doi biruiește Egiptul. Roma modernă este împăratul de la miazănoapte din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel.

Păgână, prima Romă, a fost o putere persecutorie, iar papală, a doua Romă, a fost o putere persecutorie și, prin urmare, Roma modernă va fi o putere persecutorie.

Amerika Birleşik Devletleri, modern Roma tarafından gerçekleştirilen üçüncü zulme katılacaktır; ancak bu, Amerika Birleşik Devletleri’ni papalık gücü olarak tanımlamaz, yalnızca son günlerde Amerika Birleşik Devletleri’nin papalık gücüyle olan ilişkisinin bir özelliğini tanımlar.

Aqueles que desejam argumentar que os Estados Unidos são os “salteadores do teu povo” nos últimos dias empregam a tríplice aplicação das três Romas para identificar incorretamente os Estados Unidos. O método falho que empregam, no contexto de uma tríplice aplicação, baseia-se em identificar uma característica das duas primeiras Romas e insistir em que uma característica profética de Roma, e não a própria Roma, seja a terceira Roma.

نىدىن ئاى، مىنىنۇنۇن اق ھىن ھىكەيەي خىراتى چىنۇت ىكىدىلىي-321 ىدالىم لىنىننىتنىتنىن ئىنۇك رالۇئى كىرىمى ئادىرائى تاپ، پىتىسىرۇك ىنىنۇنۇن اق ھىن ھىكەيەي لىنىنمىرى قىلپاپ ىكىدىلىي-538 ىدالىم مىرى ئۇنىنۇنۇن اق ىنىرىلىتاتش امشوق كىرىمى ئاى ىنۇنۇن اق ھىن ھىكەيەي ناغىدىقى چى ادىرىلىتاتش امشوق ىنقىبىتەت اتاخ لىنىرىلىزۇئى رالۇئى، ھىگرىب نەلىب لىنىنۇش؛ ئۇدىلىق ئاۋاد پەد، ئۇدىلەگىلەب پەد شىچاق ەدن ھىگىلۇرۇك «ىرىلىسىرەن كىلچىن ىگرىي لىنىنقىلىب باراخ» نەگرەب پەلۇس لىنىن اد قىلىق رالۇئى شالغاب اغىنۇنۇن اق ھىن ھىكەيەي ىنىشۇرۇدن ال ھاگائى لىنىنسىيەئى ىكىدىسىرغوت قىرىخائى «ىسىسىرەن كىلچىن ىگرىي لىنىنقىلىب باراخ» نەگىلىزۇس اسىيەئى. ئۇدىرۇت شال ىرائى رىب قىلىق رەپ ىتىي ھاھان ئۇب قارىب، ئۇدىلىق تەراش ئى اغىنۇنۇن اق ھىن ھىكەيەي ىكىدىسىرەن لۇك شۇرۇدن ال ھاگائى ىكىدىقى ھەشۇرۇت قارىي نىدىسىگىلەب لىنىن ئاۋى ھاھۇئى ىكنۇچ؛ رۇت قۇلۇلۇمىسى قىرىخائى اتتەھەش ىشراق اتاخ لىنىن رالۇئى. رۇت شۇرۇدن ال ھاگائى ىكىدىقى ھەشۇچاق ىكلەب، سەمەئى ئۇدىملى ئاى ھىگرەن ئۇمىنىقلى راب ىنۇنۇن اق ھىن ھىكەيەي ىكىدىقى قىنىيەئى مەلۇك

Atunci, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă:) atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți; cine va fi pe

acoperișul casei să nu se coboare ca să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp să nu se întoarcă înapoi ca să-și ia haina. Vai de femeile însărcinate și de cele ce vor da țăță în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de sabbat. Matei 24:15–20.

„Urâciunea pustirii, despre care a vorbit prorocul Daniel”, a fost un semn pe care Isus l-a dat poporului Său, arătându-i când trebuia să fugă din calea nimicirii care venea asupra Ierusalimului, pe măsură ce Roma păgână asedia și apoi distrugea sanctuarul și cetatea din anul 66 până în anul 70 d.Hr.

„Isus je učenicima koji su Ga slušali objavio sudove koji su imali pasti na otpali Izrael, a osobito odmazdničku osvetu koja će ih stići zbog njihova odbacivanja i raspeća Mesije. Nepogrešivi znakovi prethodit će tomu strašnom vrhuncu. Strašni će čas doći iznenada i brzo. I Spasitelj je upozorio svoje sljedbenike: ‘Kada dakle ugledate grozotu opustošenja, o kojoj govori prorok Danilo, gdje stoji na svetome mjestu — tko čita, neka razumije — tada oni koji budu u Judeji neka bježe u gore.’ Matej 24:15, 16; Luka 21:20, 21. Kada se idolopoklonička znamenja Rimljana budu postavila na svetome tlu, koje se protezalo nekoliko stadija izvan gradskih zidina, tada su Kristovi sljedbenici trebali naći sigurnost u bijegu. Kada se opomenući znak bude vidio, oni koji žele izbjeći ne smiju nimalo oklijevati....“

„Niciun creștin nu a pierit în distrugerea Ierusalimului. Hristos le dăduse ucenicilor Săi avertizarea, iar toți cei care au crezut cuvintele Lui au vegheat după semnul făgăduit.... Fără întârziere, au fugit într-un loc de siguranță — cetatea Pella, în ținutul Pereeii, dincolo de Iordan.” Tragedia veacurilor, 25, 30.

Byaro ka 538 yegerezaga, Abakristo b'icyo gihe bamenye ko itorero ryari ryarononekaye bitewe no kugirana ubwumvikane n'idini ry'ubupagani; kandi bashingiye ku muburo wa Kristo, bafatanije n'umucyo watanzwe binyuze mu buhamya bw'intumwa Pawulo mu rwa Kabiri rwandikiwe Abatesalonike, igice cya kabiri, bahungira mu butayu bw'ubuhanuzi bw'imyaka igihumbi na magana abiri na mirongo itandatu.

„Dar înainte de venirea lui Hristos trebuiau să aibă loc, în lumea religioasă, dezvoltări importante, prezise în profeție. Apostolul a declarat: «Să nu vă lăsați clătinați atât de repede în minte și nici tulburați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua lui Hristos ar fi aproape. Nimeni să nu vă înșele în vreun chip, căci ziua aceea nu va veni înainte de a fi venit mai întâi lepădarea de credință și de a se fi descoperit omul păcatului, fiul pierzării, care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este vrednic de închinare; așa încât se așază în templul lui Dumnezeu ca Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.»

„Cuvintele lui Pavel nu trebuiau să fie interpretate greșit. Nu trebuia să se învețe că el, printr-o descoperire specială, îi avertizase pe tesaloniceni cu privire la venirea imediată a lui Hristos. O asemenea poziție ar fi provocat confuzie în credință; căci dezamăgirea duce adesea la necredință. De aceea, apostolul i-a avertizat pe frați să nu primească niciun astfel de mesaj ca venind de la el și a continuat să sublinieze faptul că puterea papală, descrisă atât de clar de profetul Daniel, urma încă să se ridice și să poarte război împotriva poporului lui Dumnezeu. Până când această putere nu avea să-și fi împlinit lucrarea ei de moarte și hulitoare, ar fi fost

zadarnic ca biserica să aștepte venirea Domnului lor. «Nu vă aduceți aminte», a întrebat Pavel, «că, atunci când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?»»

„Îngrozitoare erau încercările care aveau să asalteze adevărata biserică. Chiar în vremea când apostolul scria, „taina fărădelegii” începuse deja să lucreze. Evoluțiile care aveau să aibă loc în viitor urmau să fie „după lucrarea lui Satana, cu tot felul de puteri și semne și minuni mincinoase și cu orice amăgire a nelegiurii pentru cei ce pier”.

„În mod deosebit de solemnă este declarația apostolului cu privire la aceia care ar refuza să primească „dragostea adevărului”. „Din această pricină”, a declarat el despre toți cei care ar respinge în mod deliberat mesajele adevărului, „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.” Oamenii nu pot respinge nepedepsiți avertizările pe care Dumnezeu, în mila Sa, li le trimite. De la aceia care stăruie în a se abate de la aceste avertizări, Dumnezeu Își retrage Duhul, lăsându-i pradă amăgirilor pe care le iubesc.” Faptele Apostolilor, 265, 266.

በአረማዊነትና በቤተ ክርስቲያን መካከል የተፈጠረው ስምምነት የዚያ ዘመን ክርስቲያኖችን ከጳጳሳዊት ሮም እንዲለዩ ያመራቸው የማስጠንቀቂያ ምልክት ነበር፤ ነገር ግን ጳውሎስ ለኢየሱስ የ“ሽሹ” ማስጠንቀቂያ ያበረከተው ብርሃን፣ ዊልያም ሚሊር በዳንኤል መጽሐፍ ውስጥ ያለው “የዕለቱ” አረማዊት ሮምን እንደሚወክል እንዲያስተውል ያደረገው ያው ክፍል መሆኑ ሊታወቅ ይገባል። አረማዊት ሮም እየከለከለች ቆይታ ከዚያም ጳጳሳዊት ሮም ወደ ዙፋን እንድትወጣ እየወደቀች መሄዷ ያላቸው የትንቢታዊ ግንኙነት ሊገባ የሚገባ እውነት ነበር፤ ምክንያቱም ያንን የትንቢታዊ ግንኙነት አለማወቅ ያንን እውነት ላልወደዱ ሰዎች ጽኑ ማታለያን ያመጣ ነበርና። እህት ዋይት ይህንኑ ታሪክ ይናገራል፡-

„A fost nevoie de o luptă disperată pentru ca aceia care voiau să rămână credincioși să stea neclintți împotriva înșelăciunilor și urâciunilor care erau ascunse sub veșminte sacerdotale și introduse în biserică. Biblia nu a fost primită ca standard al credinței. Doctrina libertății religioase era numită erezie, iar susținătorii ei erau urâți și proscrisi.”

„După un conflict îndelungat și aprig, puținii credincioși au hotărât să rupă orice legătură cu biserica apostată, dacă aceasta continua să refuze să se elibereze de neadevăr și idolatrie. Ei au văzut că despărțirea era o necesitate absolută, dacă voiau să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu îndrăzneau să tolereze erori fatale pentru propriile lor suflete și să dea un exemplu care ar fi primejduit credința copiilor lor și a copiilor copiilor lor. Pentru a asigura pacea și unitatea, erau gata să facă orice concesie compatibilă cu credincioșia față de Dumnezeu; însă simțeau că până și pacea ar fi fost cumpărată cu un preț prea mare, prin sacrificarea principiului. Dacă unitatea putea fi asigurată numai prin compromiterea adevărului și a neprihănirii, atunci să fie deosebire, și chiar război.” Tragedia veacurilor, 45, 46.

Relația profetică dintre Statele Unite și papalitate în zilele din urmă a fost prefigurată și subliniată prin identificarea de către Pavel a relației dintre Roma păgână și Roma papală în perioada premergătoare anului 538 d.Hr. În întreita aplicare a Romei, Roma păgână a împlinit cuvintele lui Isus, care identificau urâciunea pustiirii ca semn pentru fugă, iar Roma papală a împlinit, de asemenea, cuvintele lui Isus. Sora White identifică o altă împlinire a cuvintelor lui Hristos.

“Nu este acum vremea ca poporul lui Dumnezeu să-și lege afecțiunile sau să-și adune comoara în lume. Nu este departe timpul când, asemenea ucenicilor de la început, vom fi siliți să căutăm un refugiu în locuri pustii și singuratice. Așa cum asediul Ierusalimului de către armatele romane a fost semnalul pentru fuga creștinilor iudei, tot astfel asumarea puterii de către națiunea noastră prin decretul care impune sabatul papal va fi pentru noi un avertisment. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, pregătindu-ne să le părăsim și pe cele mai mici pentru cămine retrase, în locuri izolate printre munți.” Testimonies, volumul 5, 464.

Pentru creștinii din vremea lui Hristos, avertizarea a arătat când să fugă din Ierusalim. În secolele al cincilea și al șaselea, avertizarea i-a determinat pe creștini să fugă în pustie.

I žena pobježe u pustinju, gdje joj je Bog pripravio mjesto, da je ondje hrane tisuću dvjesta i šezdeset dana.... A ženi bijahu dana dva krila velikoga orla, da odleti u pustinju, na svoje mjesto, gdje se hrani vrijeme, i vremena, i pola vremena, daleko od lica zmije. I zmija izbacila iz svojih usta za ženom vodu kao rijeku, da učini da je rijeka odnese. Ali zemlja pomože ženi, i zemlja otvori svoja usta te proguta rijeku koju zmaj izbacila iz svojih usta. I zmaj se razgnjevi na ženu, pa ode zaratiti s ostatkom njezina potomstva, koji drže zapovijedi Božje i imaju svjedočanstvo Isusa Krista. Otkrivenje 12:6, 15–17.

Isus întotdeauna ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul aceluia lucru, căci El este Alfa și Omega. Avertizarea cu privire la urâciunea pustiirii din istoria Romei papale a fost recunoscută atunci când puterea papală a fost recunoscută ca stând în locul sfânt.

Avertizarea este consemnată de Matei, Marcu și Luca, iar fiecare referire are o ușoară variație de formulare. Matei spune: „De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt”, iar Marcu spune: „când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând unde nu se cuvine.” Luca spune: „când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți.”

Toate cele trei mărturii se aplică împreună. O aplicare mai specifică: referirea lui Luca la Ierusalimul înconjurat de oști identifică avertizarea că, atunci când Roma păgână și-a început asediul împotriva Ierusalimului în anul 66 d.Hr., creștinii care se aflau încă în Ierusalim trebuiau să fugă imediat. Referirea lui Matei la „locul sfânt” corespunde cu identificarea de către Pavel a „omului fărădelegii”, care „șade în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”, reprezentând astfel împlinirea papală a „urâciunii pustiirii”. Marcu identifică urâciunea pustiirii stând acolo unde nu se cuvine, iar aceasta corespunde avertizării de a fugi date adventismului în zilele din urmă. Două dintre avertizări sunt asociate cu porunca ca oricine citește avertizarea să înțeleagă, iar toate se referă la un semn care trebuia să-i înștiințeze pe creștinii epocii să fugă.

Aplicarea falsă a unei triple aplicații, denaturată de cei care susțin că „jefuitorii poporului tău” sunt Statele Unite, afirmă că, atunci când „urâciunea pustiirii” se împlinește la legea duminicală din Statele Unite, legea duminicală care este apoi impusă identifică Statele Unite drept Roma modernă, deoarece atât Roma păgână, cât și Roma papală au impus mai înainte o lege duminicală.

Problema cu acea aplicare greșită este că legea duminicală a Romei păgâne a avut loc în anul 321 d.Hr., însă împlinirea de către Roma păgână a „urâciunii pustiirii” a avut loc în anul 66 d.Hr., cu 255 de ani înainte de legea duminicală din anul 321 d.Hr. Tot astfel, compromisul care a produs „omul fărădelegii” se desfășura deja pe vremea lui Pavel, care a spus: „taina fărădelegii lucrează deja”, totuși legea duminicală papală a venit la peste patru secole mai târziu. Primii doi martori, într-o triplă aplicare a profeției, stabilesc caracteristicile celei de-a treia împliniri din zilele din urmă. „Urâciunea pustiirii” din zilele din urmă, pe temeiul a doi martori istorici și al celor trei relații biblice ale cuvintelor lui Hristos, reprezintă un avertisment de a fugi, nu impunerea unei legi duminicale.

În articolul următor vom analiza de ce această aplicare este greșită în contextul regulilor stabilite asociate cu o întreită aplicare a profeției și de ce identificarea legii duminicale în contextul avertizării date de Hristos constituie o denaturare a istoriei profetice.

„Acest compromis dintre păgânism și creștinism a avut ca rezultat dezvoltarea «omului fărădelegii», prevestit în profeție ca împotrivindu-se lui Dumnezeu și înălțându-se mai presus de El. Acel gigantic sistem al religiei false este o capodoperă a puterii lui Satana — un monument al eforturilor sale de a se așeza pe tron pentru a stăpâni pământul după voia sa.” The Great Controversy, 50.